

оцінки доказів у суді апеляційної інстанції є те, що суд повинен враховувати існуючі обмеження допуску в цивільну справу нових доказів, вирішуючи таким чином питання допустимості, що належить до критеріїв оцінки доказів.

Аналіз статистичних даних судової практики за 2015 та 2016 роки, можемо дійти до висновку, що показники надані Відділом аналізу судової статистики та узагальнення судової практики Верховного Суду України, станом на 29 вересня 2016 р. визначають: до апеляційних загальних судів у I півріччі 2016 р. на розгляд усього надійшло 146 тис. [151,9 тис.] справ і матеріалів усіх категорій, що на 3,9 % менше, ніж у I півріччі 2015 р. У тому числі справ і матеріалів: кримінального судочинства – 86,1 тис. [87,6 тис.], що на 1,6 % менше; цивільного судочинства – 54,4 тис. [59,2 тис.], що на 8,1 % менше; про адміністративні правопорушення – 5,5 тис. [5,1 тис.], що на 6,4 % більше.

Список використаної літератури:

1. Аналіз стану здійснення судочинства у I півріччі 2016 року (за даними судової статистики) [Електронний ресурс] – 2016. – Режим доступу: <http://www.scourt.gov.ua>

ДРОГОЗЮК К. Б.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри цивільного процесу, аспірант

SCREENSHOT ЯК ОДИН ІЗ ЗАСОБІВ ДОКАЗУВАННЯ У ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ

У сучасний вік інформаційних технологій, переважна кількість різної інформації передається за допомогою соціальних мереж (Facebook, Twitter, Mixi, Ask.fm, Instagram, ВКонтакті). Більшість людей спілкуються, вирішує робочі питання, отримує інформацію про успішність своїх дітей та інш. не через телефонні дзвінки, а у відомих месенджерах (Viber, WhatsApp, Telegram), що породжує збільшення випадків подання сторонами в якості доказів роздруківок матеріалів із зазначених Інтернет-джерел в судовій практиці.

Чинне процесуальне законодавство визначає, що суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному, об'єктивному та безпосередньому дослідженні наявних у справі доказів. Проте, за вимогою допустимості суд не може прийняти до уваги докази, які були одержані з порушенням порядку, встановленим законом. З врахуванням реалій сьогодення, одразу постає питання, чи не час

закріпити процесуальну процедуру отримання та прикріплення скріншоту сторінки в мережі «Інтернет» до доказової бази в цивільному процесі України?

Скріншот (англ. Screenshot) — термін запозичений з англійської мови, що означає знімок, отриманий комп'ютером та який показує в точності те, що бачить користувач на екрані монітора або іншого візуального пристрою виведення в конкретний момент часу.

Актуальність дослідження полягає в тому, що в чинному процесуальному законодавстві України не закріплені визначення понять «скріншота» і порядок його використання як доказу рід час розгляду цивільних справ судами.

Проте, потрібно зазначити, що все ж таки деякі шляхи для залучення скріншотів як доказів, хоча й не первинних, все ж такі є. Наприклад, скріншоти, якщо вони роздруковані на папері та є нотаріально завіреними, приймаються за письмові докази. Нотаріус може завірити роздруковану сторінку сайту або електронного листа. Як показує практика, найбільша проблема — знайти нотаріуса, адже подібного роду послуги надають далеко не всі. Та й не кожна особа знає про таку можливість.

На такий вид джерел інформації в рівній мірі поширюються всі вимоги, що пред'являються до доказів, і в першу чергу — належність (можливість прийняття судом при розгляді та вирішенні справи тільки тих доказів, які мають для нього значення), а також допустимість, що було підкреслено вище.

Але все ж таки залишається проблема у ідентифікуванні особи, яка створила і розповсюдила певний електронний документ, що може бути доказом. Наступна проблема — як надійно і правильно зберегти і надати суду електронний доказ, адже його можна легко знищити або змінити [4]. Зрозуміло, що без правильної фіксації електронної документації в разі виникнення спору послатися на електронне листування не вийде. Адже при зверненні до судових інстанцій кожна з сторін спору повинна підтвердити свою позицію належними фактами.

На сьогодні, за умовою відсутності законодавчого врегулювання даного питання, якщо відсутні належні підтвердження того, що певна інформація дійсно була поширена (наприклад, електронний цифровий підпис) і її розміщення вчинене особою, до якої пред'явлено позов, то, на жаль, у більшості випадках такі матеріали розцінюються судами як неналежні докази та не приймаються судом до уваги [4].

Звичайно, існують випадки, коли суддя на власний розсуд перевіряє та оцінює скріншот сторінки у мережі «Інтернет», проте, це не є встановленою процедурою. На даний момент, у деяких судах відсутня технічна база для залучення та перевірки електронних доказів та скріншотів, зокрема, що є окремою проблемою в умовах сучасного технічного прогресу.

У урахуванням наведено вище, потрібно зазначити, що питання застосування скіншоту у цивільному судочинстві є доволі дискусійним та, безумовно, в умовах сьогодення, не може бути проігнорованим. Соціальні мережі, інформаційні технології займають все більше місце в повсякденному житті і майже кожна особа має свою сторінку в Facebook, Instagram та Вконтакті і, отже, судам слід враховувати сучасні тенденції розповсюдження інформації і – як наслідок, появу і визнання такого виду доказів як електронні. Звідси випливає необхідність законодавчого врегулювання процедури встановлення та залучення в якості доказів відповідної інформації з соц. мереж та інших Інтернет ресурсів, а також виробити законодавчі шляхи захищати права осіб у порядку цивільного судочинства з залученням даного виду інформації.

Список використаної літератури:

1. Цивільний процесуальний кодекс України : Закон України від 18.03.2004 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 40-42. – Ст. 492.
2. Про електронний цифровий підпис: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – N 36. – Ст. 276.
3. Про електронні документи та електронний документообіг: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – N 36. – Ст. 275.
4. Ольга Томарова. Публікація в соціальній мережі як доказ в суді: практика і аналітика [Електронний ресурс] / Ольга Томарова. – 2014. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.legalshift.com.ua/?p=35>

ПОЛЮК Ю. І.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри цивільного процесу

ЮРИДИЧНА ЗАІНТЕРЕСОВАНІСТЬ ЯК ПЕРЕДУМОВА ВИНИКНЕННЯ ПРАВА НА ЗВЕРНЕННЯ ДО СУДУ

Відповідно до положень Конституції України юрисдикція суду поширюється на всі правовідносини, що виникають у державі. При цьому межі юрисдикції не повинні розмиватися. Правосуддя у цивільних справах, яке є формою здійснення судової влади, має бути спрямоване на захист прав і свобод особистості. Однак, отримання цього захисту має бути не тільки доступним, а й максимально ефективним. Держава законодавчо забезпечує широку можливість звернення до суду, але це зовсім не означає, що будь-яка особа може, звернутись із будь-якою